

הוא עמד לבדו. עזוב, עצוב, שמוט.

גופו עבה ונטוע חזק אך מלבושיו זרוקים עליו. רפויים, מרושלים, מוזנח.

הוא עומד שם, במרחק נגיעה, אך קשה להתקרב אליו.

הוא עומד שם, במרחק קשר עין, אך הוא מעולם לא מישיר מבט.

והיא, שהיתה לו לבית, גם היא התעייפה. שנים היא ניסתה להיות בשבילו. להיות בשבילם.

נלחמת לקיים את מה שהבטיחה, נלחמת להגשים את ייעודה.

אך עם הזמן גם היא נכנעה. מובסת, שרועה היא שם, עם משקל עודף ומחסור בחמצן.

בדיוק במקום בו מתעקלים שמאלה לסוף העולם, עמד אקליפטוס בודד על אדמה חבוטה.

וחלמתי.

חלומות נאמרים בלחש, באיפוק, בהיסוס;

חלומות מבקשים לחמוק ממטאוריטים אפרוריים שמאיימים להתנגש בהם ולנפץ אותם לרסיסים.

מבקשים לגשש את דרכם אל אותם כוכבים שנדלקים לקראתם, ומאירים עבורם את הדרך.

וחלמנו.

על אדמה פורייה, סמוקה ונמרצת, אדומה מתשוקה ומיצר חיים, שמרווה מחדש וזוקפת גזע, שמעוררת מחדש את רחשי העלים.

ופתאום יתגלו שמים וארץ ורקיע בתוך מים, ודשא עשב מזריע זרע, ועץ עשה-פרי אשר זרעו בו, ועוף יעופף על הארץ, על-פני רקיע השמים, ונפש חיה למינה תשכון בה, ואדם יעבוד את האדמה, ואד יעלה מן-הארץ, והשקה, את-כל-פני האדמה, והנה-טוב מאד.

והגשמו.

הסבר:

עד לא מזמן גרתי בסוף העולם שמאלה - בישוב יעף שאחרי העיקול שמתחיל במקום שנגמר בו הכביש.

ישוב קטן, בן שני רחובות, בתים, גינות וקומץ תושבים, ומסביב פרדסים, באחו כבשים, "בואכם לשלום" מתנגן מהישובים הסמוכים, וקריאות מואזין משכימות לעיתים.

ובעיקול ואדי מוזנח, גדר רשת מתכת שאת כותרתה תלתלית מפארת, עמודי תקשורת רפויי חוטים, עמודי חשמל שאת יפי הרקיע מסתירים, עשבייה עבותה שהתפשטה לאורך, לרוחב ולגובה – מסתירה שכבות של פסולת, רמש ודרדר. ועץ. עץ יחיד מרוחק ובודד.

ובכל פעם שחלפתי שם שיגעה אותי העזובה וטמטמה אותי ההזנחה ובכל פעם גם הקסימה אותי המחשבה להפיח חיים בחלקה שוממה וגם הלהיבה אותי הציפייה לחיבור מחודש בין אדם לאדמה.

מהישוב התגבשה לה קבוצה מצומצמת של משוגעים לדבר וקיבלנו את ברכתו של יו"ר הועד הנבחר (על אף קבוצת תושבים שהתנגדה לדבר, חמושה בתרחישים מסמרי שיער – כי עדיף, לדעתם, להשאר ולקדש את הרמש, הדרדר והג'יפה הידועה והמוכרת העיקר לא לנסות דרך חדשה וקצת אחרת).

בשולחן עגול מול קברניטי המועצה הצגתי במצגת שקופית עם חזון, הם הנהנו וחייכו למשמע הרעיון, אמרו תודה (בנימוס) והסתכלו על השעון.

ובתום הפגישה, ציון דוד ציון דוד אל"י ניגש, עם עיניים בורקות כולו נלהב ונרגש - הבטיח שנגשים את החלום הזה יחד, ללא מורא וללא כל פחד.

למחרת הגיע לשטח רן פרחי Ran Farhi, איש הוואדיות והנחלים, ועמדנו שלושתנו בלב הקוצים. והשטח דיבר – ביקש להיגאל, ורן האזין, הקשיב, ובישר לו בחום שלא ידאג ויתחיל לנשום.

אז [קולות קוראים] כתבנו, ושכנענו, ונכשלנו, ונדחנו ושוב כתבנו. הפעם תיקנו, ושייפנו ודייקנו, וקיבלנו, ושמחנו.

כי הפעם הצלחנו.

ותכננו, ובדקה ה 90 עצרנו כי הבנו שדבר מה פספסנו, ובדקנו, ושוב תכננו.

והפעם יותר חקרנו.

וביצענו, הסרנו, קברנו, חרשנו, חפרנו, העמסנו, שפכנו, הידקנו, סללנו, בנינו, פרקנו, בנינו, התווכחנו, רבנו, השלמנו.

והאמת שקצת התעייפנו.

אז הפסקנו.

ונשמנו.

והמשכנו.

ועיצבנו, התבוננו, הרמנו, הורדנו, פילסנו, קימרנו, שיקענו, איפיינו, התבוננו,

נטענו, שתלנו, זרענו, השקנו, וקיוונו.

וחיכנו

והגשם הגיע.

והוא שעמד לבדו עומד לו גאה ומישיר מבט והוא שהיתה לו לבית הצעירה בכמה שנים, מחדשת את ימיה ומסבירה פנים.

תודה לכוכבים שנדלקו לקראתי והאירו לי את הדרך.

חבורת שלולית: ציון דוד Zion David, רן פרחי Ran Farhi – הכוכבים שנדלקו לקראתי, והאירו עבורי את הדרך

המשוגעים לדבר יעף: גל גרין גל גרין – שתמיד שם מכל הלב והנשמה, לביא זמיר Lavi Zamir, נועה שחר

מועצה אזורית לב השרון: ציון דוד, איציק שעתאל, עמיר ריטוב

רשות הניקוז והנחלים שרון: ניסים אלמון, רן פרחי, פיליפ רובינזפט, דרור אפשטיין

הקרן לשטחים פתוחים, אלי אסקוזידו

אדריכל נוף ואקולוג: ליאב שלם ליאב שלם אדריכלות נוף ויעוץ אקולוגי

מנהל עבודה: עבד פרוג'ה עבד פרוג'ה

יועץ בטיחות: איציק רייך

יועץ השקייה: עמי פרנקל

מקורות: חיים קישון, שלמה קרני, טל עזר

הוט: רון נילי

חברת חשמל: משה גרינבוים

עבודת עץ: עמית בן ישי

עבודת גינון: קדם-וייזר

שתילים: אמנון חכימי

עצים: משתלת אילן

שילוט גרפיקה: ikan-maas

שילוט ביצוע: פרוגרפיק

צילומי רחפן: רן פרחי

ותודה

לכל מי שעצר רגע בצד ואמר מילה טובה

למי ששלח בקבוק מים גם כשממש מיהר

למי שפינק באבטיח כי פשוט הביט רגע וראה את האחר

למי ששלחה עוגיות לתודה והערכה

למי ששלחה פרחים והביעה תמיכה

מוזמנים לבקר, זה הזמן 😊

פארק יעף [בכניסה לישוב יעף]